

lja, to pa stori trsu dobro in se vidi to prec že drugo leto na vzrasti trsja.

Nekaj pa je v tem vendar-le težava in škoda je mogoča, ako se zemlja, ker je rahla, v spomladi potegne, ko se tali sneg hitro ali je moča posebno dolga. V vinogradu torej, ki leži na strmeh in sploh nagiba na to, da se zemlja rada v njem potegne, v tacem ne kaže kopati v jeseni. V njem pa je in poprek v goricah je dobro, ako se groba brž, ko dobimo za to časa. Vsled grobanja se ni bati plazov ali vsaj redko nastane tak zavoljo njeza.

Kedar pa se groba, kako se naj opravi to delo? Kdor more, naj gleda na to, da spravi s časom trsje v svoji gorici v vrste in izpravi ob enem iz nje trsove, ki ne sodi več vanjo ter ga zameni z drugim in to dobrim, žal, da bode v naših dneh za to najboljše ameriško. Naše domače, žlahtne rozge bode pa treba cepiti na ameriške podlage. Kako globoko se naj groba ali kedar se sadi trsje iz nova, kako globoke je jame za-nj treba? Največkrat se misli, da ni treba globlje, kakor take, kjer bode sadika ali živica rastla; globlja, sodi se v časib, pa je celo na škodo sadiki. To pa ni resnica. Jama ni nikoli, ali vsaj ni lahko kedaj pregloboka; vselej pa je na korist sadiki. Čem bolj se zrahlja prst, tem lažje prihaja zrak vanjo in kislik zraka dela na razne snovi v prsti tako, da jih razloči in one sedaj koreninje trsa lahko srkajo va-se. Koreninje se potem lahko raztegne na širje in ostane po vrhu še bolj zdravo. Zdravo in krepko koreninje pa daje rast, rodovitnost sadiki in ve se torej lahko, da se globoko grobanje samo priporoča. To se vidi pa še tem bolj, če pomislimo, da vzprejme rahla prst več mokrote va-se in da jo potlej tudi drži v sebi dalje, kakor pa trda, stlačena. Zato pa se potlej ne spreminja tako naglo mokrota in suša in vsakdo izpozna lahko, da je vedno blizo enaka prst, ne premokrotna, ne presuha, najbolja za te sorte sadik in če je moremo jim priskrbeti, zakaj bi je potlej ne? Ako je prav in največkrat je potrebno, da priskrbimo mladi sadiki bolje, tečniše prsti, zakaj bi še torej naj ne skrbeli, da bode tudi globlje prsti, ki ima živeža za koreninje? Delo, ki ga je zato treba, splača se s časom dobro in torej kaže na vsak način bolj globoko, kakor pa plitvo grobanje. Vendar je tudi v tem vedno treba gledati na kraj, v katerem leži gorica. Izkušnja uči tudi v tem najbolj pravo pot.

Sejmovi. Dne 8. novembra na Ponikvi, Dne 10. novembra v Šmartnu pod Vurberkom, Dne 11. novembra v Ormoži, v Šmartnu na Paki, v Šmartnu pri Slov. Gradci, v Sromljah, v Laškem trgu in v Hočah, v Oplotnici, na M. Rodnah. Dne 15. novembra na Vranskem, v Središči in v Radgoni.

Dopisi.

Iz Šoštanja. (Slovenski stariši pozor!) Po našem trgu in okolici leta neki možicelj od hiše do hiše, pobirajoč od slov. starišev podpise za posebno remško šolo v Šoštanji. Da taka reč ne gre vsikdar po volji dotičnika in dostikrat nemarno pogori, to je čisto naravno. Isto tako imel je ta tiček čudno smolo dne 28. oktobra pri zidarji P., ko je prišel v tem namenu sitnobo preganjat. Zidar, pošten slovenski mož, vpraša predrzneža, koga-li hoče, na kar mu ta ptičar, ki je mislil, da kaline lovi, a se je kmalu pokazalo, da je sam kalin, začne na debelo razlagati, kakšna da bode nemška šola itd. Naš pošten mož mu da polo nepodpisano nazaj, menéč, da svojo deco v domačo itak skoraj popolnem nemško, šolo pošilja, kaj toraj hoče še več? Ta sitnež vendar misleč, da ga še zna na limanice dobiti, začne sedaj neke kvante kvasiti, kako je dobro, če človek nemški zna, ker potem lahko po svetu rajža itd. Naš poštenjak pa mu sedaj prav debelo pové: „Istina je, da človek, večš nemščine, gre lahko po svetu, a skušnja nas žal ob jednom uči, da takšen človek navadno vsikdar iz Nemškega domu v slovensko domovino priberači, kar boste sami morebiti najboljše vedeli.“ Ker je s tem ta ptičar izvedel, kar je iskal, zato je z dolgim nosom šel. Dragi rojaki, tako je bilo prav! Ako pride do Vas, slovenski očetje ali mile slovenske matere, takšen ptiček, pokažite mu vrata in ako pride po stopnicah za Vami, pokažite mu doli, kajti takšno človeče, ki hoče Vas po zvijači Vašega najdražjega, to je, Vaših otrok oropati, ni vreden, da še dalje svojega rojstva kosti po tem svetu nosi, temveč mati zemlja ga naj skrije na veke! Mi Slovenci spoštujemo vsacega in tudi sleherni poštenei narod, a ljubimo samo jednega, to je naš mili slovenski narod. To hočemo tudi mi Šoštanjčani pokazati, ne idoč takim ptičkom na limanice in nobenemu, ki nam hoče kratiti naše po božjih in naravnih zakonih pripoznane pravice. Kdor zaničuje se sam, podlaga je tujčevi peti!

Od sv. Lovrenca ob kor. žel. (Obžalovanje.) Naš okraj zopet žaluje na veliki zgubi, ki ga je pred kratkim zadela. Zapustil nas je namreč mož, ki je bil vesten duhovnik, izvrsten učitelj in izgleden narodnjak, mož, ki se je vsa leta, kar je bival med nami, vedno odločno in neustrašljivo potegoval za svete naše narodne pravice. Hude boje smo imeli v zadnjih letih z našimi nasprotniki, ki so kar besnili nad nami, pa odločnim, neustrašljivim in omikanim rodoljubom, ki so bili naši, z uma svitlim mečem oboroženi častniki, se moramo zahvaliti, da smo častno zmagali, ter si več že zgubljenih pozicij zopet priborili. In v tem hu-

dem boji je bil g. Ivan Pajtlar, vedno v prvi vrsti, v slogi in edinosti z drugimi odličnimi rodoljubi je pogumno in krepko sukal svitel in oster meč svojega močnega duha in marsikateri steber grdega nemčurstva se je pod njegovimi mogočnimi udarci zrušil v prah in pepel. Posebno nam je še pa to povdarjati, da se on tudi nasprotnih krogel ni ustrašil, da se nikdar ni skrival, kar se sicer pri nas kaj rado in pogostokrat zgodi, temveč je vedno odločno in hrabro stal na svojem mestu. Tudi tukajšnje bralno društvo, kojemu je bil gospod soustanovitelj, poslej pa zmirom njegov zvesti poštvalni in delavni ud, bode ga močno pogrešalo. Pa, kar se je zgodilo, ne da se popraviti, le to bi želeli, da bi tudi nasledniki pričeto narodno delo z enakim pogumom nadaljevali, kajti le, če smo odločni in pogumni, bomo kaj dosegli. G. J. Pajtlar pa sme biti uverjen, da si je pri nas s svojo delavnostjo postavil trajen spominek, kajti vselej, kadar se bode govorilo o prebuditvi tukajšnjih Slovencev, imenovalo se bode tudi njegovo ime. Ta hvaležni spomin, kojega mu hočemo vse čase ohraniti, pa mu bodi v dokaz, da je bilo njegovo delovanje med nami koristno in plodonosno, bodi mu tolažba in tudi zadostenje za vse, kar je kot naroden boritelj in buditelj prestati moral. Konečno pa še želimo, da bi bil srečen povsod, koder bode hodil, da bi bil vedno krepak na duhu in telesu, da bi tako še veliko let zamogel delovati za časen in večni blagor svojega naroda!

Iz Braslovč. (Zbor, igra, društvo.) V nedeljo, dne 19. oktobra zborovala je naša podružnica sv. Cirila in Metoda in reči moramo, da prav sijajno. Da narod slovenski v Savinjski dolini ni zaspan, mlačen, kakor nekateri pravijo in bi morda tudi radi imeli, to se je videlo v nedeljo pri zborovanju podružnice. Kakor je bilo že v našem listu kratko naznanjeno, vršilo se je najpoprej zborovanje in potem veselica, za katero so se delale priprave že par tednov poprej. Zborovanje otvoril je načelnik g. Fran Prislan, ter potem podelil besedo čast. gosp. dekanu. G. dekan so v jedrnatem govoru razložili začetek, pomen in namen družbe sv. Cirila in Metoda, razložili so stanje naših bratov Slovencev ob mejah naše domovine, ter so priporočali k prav obilnemu pristopu. Lep, podučljiv in iz narodnega srca prišel govor, je bil od občinstva, kojega se je zbralo gotovo nad dve sto, tako, da so bili vsi prostori g. Brišnikove gostilne prenapoljeni, z živahnim odobravanjem sprejet. K podružnici pristopilo je prav mnogo število novih udov, in kar je veselo, prav v velikem številu iz vrlih kmetov v okolici. Potem, ko se je izvolil tudi novi odbor, ko se je razprodalo nekaj knjižic „Rudolf Habsburški“, pričela se je veselica. Vrli mešani pevski zbor Braslovški, zapel je par lepih

pesmi, potem pa je g. J. K. v daljšem govoru razkladal zgodovino naroda slovenskega, in ko je končavši zaklical trikratno živio presvitlemu cesarju Franjo Jožefu I., zaklicalo je občinstvo iz par sto grl navdušeno živio ljubljenu vladarju, da se je ogromni glas gotovo v daljave razlegal. Na to pa so vrli pevci zapeli cesarsko pesem, katero je ljudstvo stojé poslušalo, in že pri prvi kitici začelo zraven popevati tako, da je zadnjo kitico pelo vse zbrano občinstvo. Tukaj sem naj bi prišli poslušat vsi oni huj-skači, koji podtikajo nam Slovincem nelojalnost; koji pravijo, da ne ljubimo Avstrije in milega nam vladarja, semkaj naj bi prišli in poslušali peti cesarsko himno, ter klicati njemu, kojemu velja, presvitlemu cesarju gromovito živio in osramočeni bi vsikliknili: res mi smo pač resnično pravi pravcati lažnjivci! Prav radovedno bilo je pa vse na predstavo, malo priprosto ljudsko igro „ubogi Alojz“, katero je navlašč za to spisal g. J. K. Predstavljali so jo 4 gospodje in ena gospodična iz Braslovč prav izvrstno in od občinstva si je navdušeno pohvalo vzprejela. Ob konci velike dvorane, katera je bila do skrajne meje prenapolnjena ljudstva, bil je postavljen mali z zelenjem, cesarsko in slovenskimi zastavami ozaljšani oder, za kojega je vrla g. Baurova hiša v Braslovčah skoraj vse dobrovoljno, brezplačno prepustila. Hvala jej! To zborovanje in veselica v Braslovčah vplivala je prav dobrodejno na vse občinstvo in izrekla se je splošna želja, naj bi se skoraj zopet enaka priredila, kar smo obljubili, da storimo o božiči, ako bode božja volja in sicer na korist tamošnjega bralnega društva. Na svidenje toraj o božiči, do tačas pa bratovski pozdrav in z Bogom! Savinjski.

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Dnes biva ruski carevič na Dunaji in je gost pri Nj. veličanstvu svitlem cesarji. Pravi se, da je to dobro znamenje ter da bota poslej Avstrija in Rusija v prijazniših razmerah med seboj. Naj bode pa to že tako ali tako, toliko je gotovo, da carevič ni zastoj v našem glavnem mestu in pri svitlem cesarji v gostji. — Vedno manj je upanja, da se srečno dožene česko-nemško sprava v dež. zboru v Pragi, kajti staročeska stranka se že vsled nje ruši in če ne bode za-njo posebne sreče, pride pač ona, staročeska stranka do konca, ne pa do sprave med Čehi in Nemci. — V štajarskem dež. zboru pride še more biti te dni v razpravo načrt postave o dež. zdravništvu. Dobro bi že bilo, ko bi imeli tudi na deželi več in dobrih zdravnikov, toda bojimo se, da vsled postave ne dobimo zdravnikov, pač pa novih plačil. — Namške hranilnice napravijo si zadrugo, v kateri bode prostora za vse, kar